

Arrest

nr. 96 826 van 11 februari 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2012.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op 3 augustus 2012 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de verzoekende partij de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat het geen middel bevat.

In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. De bestreden beslissing kan niet hervormd worden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 november 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 29 oktober 2012 opgenomen grond, stelt zij gehuwd te zijn op 30 november 2012, te willen blijven bij haar man en te willen werken als verpleegster. De verwerende partij repliceert hierop dat het huwelijk dateert van na de bestreden beslissing, sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar de nota.

2.1 *In fine* van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij “de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te hervormen en haar toe te laten op het grondgebied te blijven om bij haar wettelijke partner te blijven/haar bestaande gezin te behouden” en vraagt zij vervolgens nogmaals “de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid en voor Maatschappelijke Integratie te hervormen” en haar “een verblijf van meer dan drie maanden en haar aanvraag voor een verblijfskaart toe te staan”. De Raad wijst erop dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en niet bevoegd is om de bestreden beslissing te hervormen, de verzoekende partij toe te laten op het grondgebied te blijven en om haar enig verblijf of enige verblijfskaart toe te kennen. Met haar betoog ter terechtzitting gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op dit onderdeel van de beschikking van 29 oktober 2012 en kan er dan ook geen afbreuk aan doen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep het bovengenoemde tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

2.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, daar de verzoekende partij geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd.

2.2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

Er dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift slechts een feitelijke uiteenzetting bevat en dat de verzoekende partij nalaat op enigerlei wijze aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling is geschonden, laat staan dat zij zou aangeven op welke wijze deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Er dient te worden benadrukt dat het niet toekomt aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij een middel te distilleren. Het verzoekschrift bevat dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. Met haar betoog ter terechtzitting, waarin zij opnieuw slechts naar een aantal feitelijkeheden verwijst, gaat zij in het geheel niet in op dit onderdeel van de beschikking van 29 oktober 2012 en kan er dan ook geen afbreuk aan doen.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond. Het beroep tot nietigverklaring is derhalve niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET